

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra TIL SAXO GRAMMATICUS

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 121. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633871854240/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Og saa videre frem, naar vi det ret kun kan see?
Dette Talent, at see, har de ældgamle Slægter be-
standig
Tillagt Digterens Blik; der stikker Kunsten kun il
Og for at vise Synet ey blot gaaer udenfra ind ad,
Men fornemmelig først indefra straalert ud,
Siger det gamle Sagn, at Homer, Poeternes Fader,
Var i sin Alderdøms Tid blind paa det udvortes
Syn.
Hvad der nu angaaer mig, som ey løse tør Faderens
Skocren,
Blind er jeg vel ey som han, bruger dog tit min
Lørgnet.
Tag da nu her, uden Spøg, tiltakke med hvad jeg dig
byder!
Ingen redelig Mand giver dig Meer end han har.

TIL SAXO GRAMMATICUS.

Gamle Foliobog! nu lukker jeg dit Pergament-Bind;
Reist har jeg langt nok med dig, siddende stil paa
min Stol;
Reise vil jeg uden dig nu, eller rettere med dig!
Følger den Elskte ey med, selv naar Farvel der er
sagt?
Vær mig en Ledsager troe, hav dit Hiem i det hellige
Minde.
Følg mig og viis mig omkring, giennem mit Fæd-
reneland!
Trin, som en gammel huusvandt Ven, beskeden til-
bage,

Hvergang Besøg jeg faacr, huldt af den unge
Natur;
Men naar Farvel hun har sagt, naar sig nærmer de
mosgroede Mure,
Følg mig da trofast, min Ven! som i det taagede
Veir.
Ledet ved din Haand lad mig staae for den hellige
Hvælving,
Hvor dine Heltes Been lagdes og smuldrer til Støv.
Lær mig igiennem Bondens enfoldige Mund at op-
dage
Mangt et ærværdigt Sagn, Lyd fra den hensvundne
Tid!
At sig Oldtid kan blande med Nutid og Nutid med
Oldtid,
Kierligt i blid Harmonie, giennem det reisende
Digt.

ISSEFIORDEN.

Du gamle, sølvblaa, stille, klare
Isse-Fiord! som Nordens Helte
Søgte før, med Sværd ved Belte,
Altid flux til Kamp og Fare;
Du som stødse bar en Skare
Fordum, af de brune Snekker,
Intet nu din Flade dækker! —
Tidens Tand kan Alting fure,
Styrtet er de gamle Mure;
Alt den mægter at beseire,
Selv det sciervante Leire
Faldt, dets Glands som Heltens Øye